

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7046/06
13.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "АА", као правног следбеника "ББ", изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионални центар Београд број 7311-151/07-20 од 24.05.2007. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 13.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба Акционарског друштва за производњу неметала и грађевинског материјала "ББ", правног претходника овде тужиоца, изјављена против решења Пореске управе, Регионалног центра Београд, Филијале Шабац, број 47-00212/2006-099 од 18.05.2006. године, број предмета 221942468, док је ставом другим диспозитива тог решења констатовано да се тим решењем замењује решење Пореске управе - Регионални центар Београд, 02 бр. 47-445/06-20 од 15.11.2006. године, којим решењем је одбијена као неоснована жалба правног претходника тужиоца изјављена против решења првостепеног пореског органа од 18.05.2006. године, а којим првостепеним решењем су правном претходнику овде тужиоца утврђени, за порески период од 01.08.2005. до 31.08.2005. године, по пореској пријави бр. 203001722 - а) порез на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 60.182.796,00 динара, и б) претходни порез у укупном износу од 4.913.306,00 динара. У ставу другом диспозитива тог првостепеног решења утврђена је обавеза ПДВ за порески период од 01.08.2005. до 31.08.2005. године, у износу од 55.269.490,00 динара. Истим решењем порески обвезник је упозорен да је неизмирену обавезу ПДВ дужан да плати на уплатни рачун ближе назначен у диспозитиву тог решења, у року од 8 дана од дана пријема решења, као и камату коју је дужан да сам обрачуна и уплати од датума доспећа обавезе за уплату - 10.09.2005. године до датума уплате ПДВ. У ставу трећем диспозитива тог решења наложено је пореском обвезнику да пословне евиденције ПДВ у свему усагласи са ставом првим диспозитива тог решења.

Правни претходник тужиоца, "ББ", је дана 27.12.2006. године, поднео тужбу овом суду оспоравајући истом законитост решења туженог органа 02 бр. 47-445/06-20 од 15.11.2006. године, којим решењем је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе, Регионални центар Београд, Филијале Шабац, број 47-00212/2006-099 од 18.05.2006. године, број предмета 221942468, због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Напред наведено оспорено решење туженог органа замењено је решењем туженог број 7311-151/07-20 од 24.05.2007. године, о чему је тужени известио Врховни суд Србије дописом од 06.06.2007. године.

Против сада новодонетог акта туженог, дакле решења број 7311-151/07-20 од 24.05.2007. године тужбу је овом суду поднео тужилац "АА", као правни следбеник претходног тужиоца - "ББ", а ком правном лицу је првобитно оспореним решењем и утврђена предметна пореска обавеза. Наводима предметне тужбе тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања те погрешне примене материјалног права. У том смислу истиче да је према разлозима првостепеног и оспореног решења тужиоцу утврђена предметна пореска обавеза према ставу Пореске управе да је тужилац био дужан да на услугу демонтаже обрачуна ПДВ, јер ове услуге представљају споредну услугу уз испоруку добара, па будући да испорука добара подлеже обавези плаћања ПДВ, то је тужилац у обавези да и на промет споредне услуге обрачуна и плати ПДВ, а што је тужилац и учинио дана 23.06.2006. године уз уплату и обрачунате камате. При наведеном, Пореска управа је по питању ПДВ третмана исте услуге - демонтаже, у другом предмету заузела потпуно супротан став, налазећи да у том поступку - даљи купац опреме и повезано лице, "ВВ" није имао право да одбије ПДВ који му је обрачунат на фактури "ГГ" - правног лица чији је дуг за износ трошкова демонтаже - према тужиоцу, овде купац, преузео а са разлога што "ГГ", по оцени Пореске управе и није имао право да купцу наплати ПДВ с обзиром на то да је фактурисана услуга демонтаже извршена у 2004. години када Закон о ПДВ није ни био на снази. Такође, са разлога ближе назначених у тужби, оспорава став туженог да предметна услуга има карактер споредне услуге уз испоруку Опреме, која у смислу члана 4. став 6. Закона о порезу на додату вредност подлеже порезу на додату вредност. У

том смислу сматра да споредан промет услуге уз основни промет добара постоји само у случајевима у којима се испорука добара и услуге врши између истих лица и у којима је услуга у функцији испоруке добара, где је економска вредност услуге незнатна у односу на вредност тих добара, а што овде није случај. Истиче такође да чак и уколико би се прихватило тумачење према којем се фактурисање трошкова услуге демонтаже сматра као да је тужилац сам извршио ову услугу за "ГГ", онда би се морало сматрати да се ради о потпуно самосталном промету услуге чији се ПДВ третман мора одређивати независно од ПДВ третмана промета опреме, у ком случају би се такође морала узети у обзир чињеница да је услуга извршена у 2004. години када Закон о ПДВ још није био на снази, а нарочито одредба члана 62. став 1. тог Закона којом је прописано да се Закон о ПДВ примењује на промет добара и услуга и увоз добара који је извршен после 01. јануара 2005. године. Сматра такође недопустивим да Пореска управа, а поводом исте правне ствари, о једној истој услузи, заузима различите ставове уносећи на тај начин значајан степен правне несигурности у пореску материју, стварајући атмосферу у којој порески обвезник не може бити сигуран чак ни у одлуке пореских органа у којима се даје тумачење закона по основу којих се утврђује пореска обавеза. Како са наведених и њима у вези других разлога ближе назначених у тужби налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, те предметну управно-правну ствар реши тако што ће својом одлуком уважити жалбу "ББ", правног претходника тужиоца и поништити решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Шабац под бројем 47-00212/2006-099 од 18.05.2006. године, те обавезати туженог да тужиоцу исплати износ од укупно 9.346.562,00 динара плаћених на име обавезе за ПДВ и износ од 306.708,82 динара плаћен на име камате, са припадајућем законском каматом од 23.06.2006. године до дана коначне исплате.

Тужени орган је у свом одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења, па је налазећи да је нападнуто решење у свему засновано на закону предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења види се да је тужени орган оспорено решење донео поводом управног спора У.7046/06 покренутог пред овим судом по тужби правног претходника тужиоца, а против решења туженог 02 бр. 47-445/06-20 од 15.11.2006. године, правилно налазећи да би због повреда правила поступка из чл. 197. став 1. и чл. 201. став 1. ЗУП-а, којим повредама је то решење несумњиво било обухваћено, исто могло бити, у управно-судском поступку, поништено и одлуком суда. Оспореним решењем, као новодонетим актом туженог, откљонени су недостаци првобитног решења туженог од 15.11.2006. године у погледу потписа овлашћеног лица, те истим замењено решење туженог од 15.11.2006. године, са којих разлога је и одлучено као у ставу II оспореног решења.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази и то да је по оцени туженог органа, првостепени орган у поступку теренске контроле обрачуна и плаћања ПДВ, односно плаћања јавних прихода у периоду од 01.01.2005. године до 31.12.2005. године, извршене у просторијама правног претходника тужиоца у Шапцу и у присуству његовог одговорног лица - директора, Павловић Светислава и Радивојевић Наде, радника запослених у књиговодству, а о којој контроли је сачињен и записник бр. 47-00212/2006-099-001 од 26.04.2006. године, правилно нашао да правни претходник тужиоца, на износ од 50.221.411,81 динар прокњижених трошкова демонтаже опреме у припреми - дробиличног постројења, фактурисаних дана 18.08.2005. године купцу - зависном предузећу "ГГ" није обрачунао ПДВ, нити уписао основ за пореско ослобађање, након чега је, правилном применом одредбе члана 3. став 1. тачка 1. и члана 4. став 6. Закона о порезу на додату вредност (сагласно којим одредбама Закона услуге демонтаже имају карактер споредних услуга које чине саставни део услуге испоруке добара, те као такве представљају предмет опорезивања), утврдио пореску основицу која чини износ накнаде за извршену услугу, те правилном применом члана 17. став 2. тач. 2. Закона о ПДВ и члана 23. став 1. истог Закона, на тако утврђену основицу утврдио и предметну пореску обавезу, односно порез на додату вредност по прописаној стопи од 18% у укупном износу од 9.039.854,12 динара, односно решио као у диспозитиву тог ожалбеног решења. На основу свега изнетог, а након пажљиво оцењених навода жалбе, у образложењу побједаног решења тужени орган налази да наводима жалбе није доведена у питање правилност и законитост ожалбених решења, па се оцењује да је исто у свему правилно и на закону засновано, са којих разлога је жалба одбијена применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Одлучујући о законитости оспореног решења на подлози чињеница које су утврђене у управном поступку и јасно предочене оспореним решењем, Врховни суд Србије налази да тим решењем није повређен закон на штету тужиоца. У поступку који је претходио овом управном спору надлежни органи су по оцени суда утврдили све чињенице које су од значаја за одлучивање у овој управно-правној ствари. Решавајући по жалби тужена страна је у образложењу оспореног решења навела разлоге и правне прописе за донету одлуку које у свему као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Врховни суд Србије је оценио тужбене наводе, па код напред утврђеног чињеничног стања закључио да исти не доводе у сумњу законитост овог оспореног решења. Надлежни органи су у овој управној ствари правилно одлучили применом важећих прописа, наводећи у образложењу првостепеног и оспореног решења разлоге за донету одлуку и прописе који су послужили као основ за одлучивање.

Са напред изнетог, Врховни суд Србије је закључио да тужилац неосновано тужбом побија оспорено решење, па је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 13.12.2007. године, У.7046/06

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС